

да живѣе царица Мария! — се понесе отъ устата на бояритѣ и военачалницитѣ. Викътъ излѣзе отъ палатката и се поде отъ хиляди гърла надлъжъ по полето.

Ивайло изгледа бояритѣ и бавно, строго проговори:

— Нѣмамъ нужда да приемамъ като даръ това, което е въ ржцетѣ ми...

Бояритѣ трепнаха. Раздвжиха се.

— Но, съобщете на царицата, че азъ приемамъ нейното предложение, за да се избѣгне ново проливане на кръвъ и се запази родината. Правя го не толкова отъ свое желание, колкото отъ милостъ къмъ царицата и... да се изпълни желанието на бояритѣ и на моитѣ бойни другари.

Ивайло протегна ржка. Пое

пръстена и го сложи на дѣсницата си. Почувствува, че го опари. Че е много тежъкъ.



Пратеницитѣ бодро отминаваха къмъ Търново, изпращани отъ радостни викове и одобрения.

Стефанъ Мокревъ

СВЕТИ КИРИЛЪ И МЕТОДИ

Вредѣ славянскитѣ народи преди Кирилъ и Методи сж живѣли въ тъмнина, нѣмали сж книжнина.

Ала солунскитѣ братя съ букви златни въвъ тъмата прѣснаха лжи навредѣ по славянския ни свѣтъ.

Ето книга подиръ книга хиляди ржце издигатъ.

Бликтъ святитѣ лжи за неукитѣ очи.

И сега когато взема книга малка и голѣма, съ трепетъ я зачитамъ азъ, като че стоя предъ васъ.

Братя Кирилъ и Методи, днесъ славянскитѣ народи съ безброй книги въвъ ржце ви празнуватъ отъ сърдце!

Лжчезаръ Станчевъ